

ת"פ (תל אביב) 19255-08-22 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (תל-אביב-יפו) 19255-08-22 - מדינת ישראל נ' פלונישלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 19255-08-22

מדינת ישראל

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד איתן כבריין ואופיר מזר

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו -יפו

[10.06.2024]

כבוד השופט שמאי בקר

גזר דין

1. הנאשם, סטיבן סירקה (להלן: הנאשם, או סירקה) הורשע על פי הודאתו בעובדותיו של כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (ריבוי עבירות), תקיפה סתם של בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק (ריבוי עבירות), תקיפה חבלנית של בת זוג, לפי סעיף 382(ג) לאותו החוק (שתי עבירות) והפרת הוראה חוקית (במספר הזדמנויות), לפי סעיף 287(א) לחוק.

2. כתב האישום המתוקן אוחד שמונה אישומים במסגרתם מתוארת מסכת אלימה שנפרשה על פני כשנתיים (משנת 2020 עד 2022) שבמהלכה תקף ואיים הנאשם על המתלוננת, מי שהיתה בת זוגו מזה 4 שנים. כתב האישום מתאר, בחלק הכללי, כי לנאשם ולמתלוננת ילדה משותפת, קטינה, שהיתה כבת שנה וחצי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום (להלן: הקטינה, או הילדה); כן מסופר, כי עיסוקה של המתלוננת הוא בתחום הטיפוח, קרי - קוסמטיקה ובניית ציפורניים (ענין זה רלוונטי ביחס לנזק שגרם לה הנאשם; ראו להלן). על פי כתב האישום המתוקן התגוררו הנאשם והמתלוננת עד שנת 2022 בדירת הוריו, ובמהלך אותה שנה עברו לדירה אחרת.

3. להלן יפורטו עובדות כתב האישום על פי סדרן הכרונולוגי (ולא לפי סדר הופעתן בכתב האישום המתוקן).

4. במסגרת האישום השביעי (הראשון בזמן), ביום 13.5.2020 בשעה 22:00 לערך, פרץ ויכוח בין הנאשם למתלוננת, עת שהו בדירתם. במהלך הויכוח, החל הנאשם לזרוק את חפציה של המתלוננת, אשר היתה בשבועות הריבוי הראשונים, מהארון. בהמשך ניסה הנאשם לקחת מידה של המתלוננת את כלבתה, אותה החזיקה, בכך שמשך בחוזקה את הכלבה, עד אשר נאלצה המתלוננת לשחררה, על מנת לשמור עליה, לבל תיפגע. בהמשך למתואר לעיל הכניס הנאשם את חפציה של המתלוננת לרכבו, וביקש ממנה להיכנס אל הרכב "כדי שישוחחו וזאת במטרה לפייסה".

כתב האישום מספר כי הנאשם והמתלוננת החלו לנסוע ברכבו של הנאשם, והוא אמר לה שהוא אוהב אותה ולא רוצה שייפרדו. המתלוננת השיבה לנאשם שהיא רוצה להיפרד ממנו.

בתגובה לכך החל הנאשם להתעצבן ולאיים על המתלוננת שיריד אותה בצד הדרך ביחד עם חפציה, וכן איים עליה באומרו "רוצה לראות איך את לא חוזרת הביתה היום(?)", תוך כדי שחטף את הטלפון שלה מידיה.

הנאשם החל לנסוע לכיוון פרדס שהיה סמוך למקום נסיעתם, ואז ניסתה המתלוננת להוציא את מפתחות הרכב ממתג ההתנעה (סוויץ'), והמפתח נשבר. המתלוננת צבטה את הנאשם ברגלו ונשכה אותו בידו על מנת לנסות למנוע ממנו להמשיך בנסיעה.

או אז, איים הנאשם על המתלוננת: "היום אני רוצח אותך, שנינו נמות היום אני ארצח אותך וגם אותי"; בהמשך אחז בצווארה ואמר לה "אני ארצח אותך הכל בגללך אין דרך חזרה".

כתב האישום מתאר כי המתלוננת החלה לבכות, וביקשה מהנאשם להפסיק את מעשיו, היא אף אמרה לו שהיא בהריון ושאלה אותו מדוע הוא עושה זאת; הוא השיבה: "בת זונה תראי מה עשית לי, תראי מה את גורמת לי לעשות, תראי מה אני עושה בגללך".

המתלוננת החלה לצפור בצופר הרכב בחוזקה, כדי להזעיק עזרה, ובתגובה צעק הנאשם: "די יא בת זונה, די אני אהרוג אותך אני אשאיר אותך פה עם הדברים ואסע".

המתלוננת ניסתה להרגיע את הנאשם, דיברה אל ליבו, אמרה לו שהיא אוהבת אותו, וזאת כדי שיחזיר אותה הביתה. כך שוחחה המתלוננת עם הנאשם במשך שעות, עד אשר נרגע, והסכים להחזירה לדירה.

על פי כתב האישום, כתוצאה ממעשיו של הנאשם המתוארים באישום זה נגרמו למתלוננת סימנים כחולים בזרוע ימין. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה חבלנית של בת זוג, ואיומים.

5. על פי האישום הששי, כעבור כחמישה חודשים, ביום 11.10.2020, עת היתה המתלוננת בחודש השישי להריונה, נעל הנאשם את דלת הדירה, ולא איפשר לה להיכנס לתוכה.

לאחר כחצי שעה פתח הנאשם את הדלת והמתלוננת עמדה בכניסה לדירה; אז, תקף אותה הנאשם בכך שאחז בשתי ידיה, הכניסה בכוח לדירה, ואמר לה: "אין בעיה בת זונה את רוצה להיכנס לדירה תיכנסי, הנה היום אני רוצח אותך". בדירה, דחף הנאשם את המתלוננת לעבר הספה, נעמד מעליה, וחנק אותה. בהמשך, נטל הנאשם סכין מהמטבח. על פי כתב האישום, חברתה של המתלוננת נכנסה בשלב זה לדירה "והנאשם חדל ממעשיו".

בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות של איומים ותקיפת בת זוג.

6. האישום החמישי מספר כי ביום 22.1.2022 שהו הנאשם והמתלוננת יחד בחדר בדירה, המתלוננת החזיקה את בתם הקטנה, וביקשה לצאת מהחדר.

לפי כתב האישום הנאשם התעצבן ומנע ממנה לצאת מהחדר.

אז, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה אותה באגרופים בראשה ומשך בחוזקה את שערותיה עד שנתלשו מראשה, כל זאת - כאשר היא אוחזת את הקטינה.

בגין אישום זה הורשע הנאשם בתקיפה חבלנית של בת זוג.

7. על פי האישום הרביעי, כמספר שבועות לאחר מכן, ביום 11.2.2022, הדליקה המתלוננת את האור בחדר השינה בדירה. הנאשם התעצבן על המתלוננת ואמר לה "שיש לה שלוש שניות לכבות את האור אחרת הוא יזרוק לה את הבגדים מהחלון". המתלוננת לא כיבתה את האור.

הנאשם אמר - ועשה: החל לזרוק את חפציה של המתלוננת מהחלון ובכלל זה את בגדיה, בגדי הילדה, מחליק שיער; היא ניסתה למנוע ממנו להמשיך ולזרוק את החפצים; אז, הכה אותה באגרופ לראשה.

בגין אישום זה הורשע הנאשם בתקיפת בת זוג.

8. האישום השלישי מספר כי לא עבר זמן רב, וביום 12.4.2022, בדירה בחולון, דחף הנאשם את המתלוננת, הפיל אותה על הרצפה, אחז בידיה, הכה באגרופ בראשה, ומשך את שיערותיה תוך שאיים עליה "שירצח אותה".

הרקע לתקיפה המתוארת לעיל היה רצונה של המתלוננת כי הנאשם יצא מהדירה; והוא בתגובה ניסה להוציא את מזרון המיטה, ואמר לה "אם אני אלך את תשני על הרצפה", והיא ניסתה למנוע ממנו להוציא את המזרון.

בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות של איומים ותקיפת בת זוג.

9. על פי האישום השני, ביום 11.6.2022 נסעו הנאשם והמתלוננת ברכב (היא הסיעה אותו לעבודתו), והחל ויכוח במסגרתו קילל אותה. המתלוננת עצרה את הרכב בתחנת דלק, ואמרה לנאשם שהיא לא מעוניינת להסיע אותו עוד. בתגובה, איים הנאשם על מתלוננת בכך שאמר לה "תביא לי את הטלפון אני אשבור לך את העצמות ישרמוטה תיכנס לאוטו אל תעשי לי פוזות ליד אנשים, את מבינה, אל תעשי פוזות ליד אנשים, תפתחי, אני שם לך את הפלאפון בתוך הפרצוף, בגרון אני שם לך ישרמוטה, אל תביאי לי עצבים הבנת? את מתחילה להבין את זה? את מתנהגת כמו זונה אני אחנוק אותך, אני ארצח אותך יזונה, את לא מבינה תגידי לי מה נראה לך שאני? מה אני נראה לך כלב שלך? את עושה לי כאלה קטעים לא הבנתי? את מבינה את זה? אל תגעי בי, אל תגעי בי, אל תתחילי להביא לי עצבים... את מחפשת לטמטם לי את המוח אני לא מבין? לא מספיק לך לעצבן אותי מהבית לא מספיק?".

בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירה של איומים.

10. על פי האישום הראשון ביום 9.7.2022 פרץ ויכוח בין הנאשם למתלוננת עת שהו יחדיו בסלון הדירה, יחד עם הקטינה.

במהלך הויכוח, החל הנאשם לקלל את המתלוננת "זונה, את שרמוטה, את בוגדת", ואיים עליה "שירצח אותה, שיחתוך לה את הפנים, שאם היא תהיה עם מישהו אחר והילדה שלו תגדל עם גבר אחר בבית הוא ירצח אותה, את הילדה, ואת הגבר שהיא תהיה איתו".

הנאשם זרק על המתלוננת כפכפים וכריות, ולאחר מכן אחז אותה מתחת לכתפיה וגרר אותה. אז, דחף הנאשם את המתלוננת וחנק אותה.

המתלוננת ניסתה להימלט מפני הנאשם, וצעקה "שיעוף מהבית שיעזוב אותה"; היא פנתה לחדר וניסתה לנעול את הדלת, אולם הנאשם דחף את הדלת. המתלוננת ניסתה להתקשר לאמה ולמטרה, אולם הנאשם חטף מידי את הטלפון הנייד שלה.

המתלוננת ניסתה להימלט ולצאת מהדירה על מנת להזעיק עזרה, אולם הנאשם עמד ליד הדלת, חסם אותה, ומנע ממנה לצאת.

המתלוננת הצליחה להתקשר לאמה. הנאשם סבר שהמתלוננת התקשרה למטרה, ואז פנה למטבח הדירה, נטל משם סכין מטבח, התיישב מול המתלוננת (שהיתה ישובה על הרצפה), הניף את הסכין לעברה ואיים "אני ארצח אותך, אני הורג אותך ומתאבד, אני אהרוג אותי ואותך".

הנאשם איים על המתלוננת כי יחתוך את עצמו "תוך שמצמיד את הסכין אל ידו השמאלית והחל לחתוך את עצמו". המתלוננת אחזה בסכין באמצעות ידה השמאלית על מנת לגרום לנאשם להפסיק לחתוך את עצמו, תוך שהוא ממשיך בכך.

כתוצאה מכך, נפגעה ידה השמאלית של המתלוננת וכתב האישום תיאר את החבלות שנגרמו לה: פציעה חמורה בכך יד שמאל באצבע 2 - חתך סמי סירקולרי עמוק מעל גליל מקורב אספקט פלמרי מתמשך רדיאלית ומגיע עד קצה של אספקט דורסלי. היפואסתזיה דיסטלית קלה, מדמם לדקירה... באצבע 3 - חתך עמוק מעל גליל מקורב אספקט פלמרי, מדמם לדקירה... באצבע 4 - חתך שטחי מעל גליל מקורב אספקט פלמרי, מדמם לדקירה.

המתלוננת נזקקה לניתוח ועברה תפירת גידים, ותפירת עצבים בכף יד שמאל, ושחררה מבית החולים עם המלצה לשיקום וריפוי בעיסוק.

11. נשוב לרצף העובדתי: לאחר החבלה שנגרמה למתלוננת בידה השמאלית, היא החלה לבכות ולצעוק, וזעקה לאמה בטלפון "הוא חתך לי את האצבעות, הוא חתך לי את האצבעות".

הנאשם החל לצעוק על המתלוננת "מה עשיתי? תראי מה עשיתי?" והמשיך לחתוך את עצמו בידו השמאלית, תוך שאיים על המתלוננת כי אם הוא יעצר בגללה הוא ירצח אותה, שהוא יצא מהכלא הוא ימצא אותה גם אם זה ייקח שנה, שנתיים, עשר, הוא יבוא וירצח אותה.

בהמשך, בעת הגעתם של צוות מגן דוד אדום, סגר הנאשם את הדלת של הדירה, כאשר הצוות הרפואי נשאר מחוץ לדירה, והחל לנקות את הדירה תוך שאיים על המתלוננת "שאם היא תגיד שהוא חתך אותה אז הוא ירצח אותה".

בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג ואיומים.

12. האישום השמיני לימד כי ביום 31.8.2022 שוחרר הנאשם ממעצר, בהחלטת בית משפט השלום בתל אביב, בתנאים שאסרו עליו (בין היתר) ליצור קשר עם המתלוננת או להימצא במרחק של 100 מטר ממנה.

ואולם, החל מחודש דצמבר 2022, במועדים שונים ובאופן חוזר ונשנה, הגיע הנאשם לדירתה של המתלוננת; שם, אחז בידה בחוזקה והצמידה לקיר, ואיים עליה כי ירצח אותה.

בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית (מספר הזדמנויות), תקיפת בת זוג ואיומים.

13. בתחילה, כפר הנאשם בהאשמות שיוחסו לו, ובהתאם לכך החל להישמע המשפט; המתלוננת נשמעה בעדות ראשית, וכן החלה להיחקר בחקירה נגדית על ידי ההגנה.

14. ביום 8.2.2024 הציגו הצדדים הסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום מתוקן, והורשע בעבירות שיוחסו לו שם; עוד הוסכם, כי הוא יישלח לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו (תוך שהוא נותר במעצר, כמובן).

כן הוסכם כי הצדדים יטענו לעונש באופן "פתוח", ללא הסכמה, זולת רכיב הפיצוי - לגביו הוסכם כי הנאשם יפקיד פיצוי בסך ₪ 15,000 עד למועד הטיעונים לעונש.

15. תסקירי שירות המבחן (תסקיר, ותסקיר משלים שניתן נוכח טעות מסוימת של שירות המבחן בתסקיר הראשון), העריכו כי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות תוקפנית ואלימה מצד הנאשם כלפי המתלוננת; שירות המבחן המליץ להשית על הנאשם "ענישה מוחשית ההולמת הסיכון במצבו וכן ענישה מרתיעה צופה פני עתיד".

16. ביום 3.4.2024 נשמעו הטיעונים לעונש; המתלוננת העידה לעניין העונש, כך:

"כמו שרשום בתיק, שנגרם לי נזק באצבעות, מזה שהוא חתך אותי עם סכין, האצבעות שלי לא חזרו לעצמן, הן לא מגיבות כרגיל, הן לא מתיישרות ולא מתקפלות כמו שצריך, אני שמאלית. לאחר המקרה לא יכולתי לעשות שום דבר בעצמי, לא יכולתי לטפל בילדה שלי לבד, לא יכולתי לקלח אותה, לא יכולתי להאכיל אותה, לא יכולתי להתלבש ולדאוג לעצמי לבד. קרוב לחצי שנה לא יכולתי לעשות דבר עם יד שמאל. לפעמים נופלים לי דברים מהיד, זה בושה שהוא הטיל בי מום. הייתי אדם רגיל לגמרי כמו כולם. היום אני חיה בבושה מהמראה של היד שלי, אני מתביישת להושיט את היד, זה באמת ככה כי אני לא רגילה. אני חיה בפחדים, בחרדות, הוא היה בעבר מחכה לי מחוץ לבית, מחוץ לבתים של חברות שלי, הוא היה יכול לחכות ליד המעלית כשהייתי באה, אני מסתכלת ימינה ושמאלה אם יש מישהו מסביבי. הילדה שלי לא מדברת עד היום בעקבות מה שהיא ראתה, היא הייתה נוכחת בכל האירועים, גם מה שלא נמצא בתיק, היא ילדה בת 3 ו-3 חודשים והיא לא מדברת בכלל, היא בטראומה. היא לא בטיפול. ניסיתי רק בזמן האחרון, היה צריך אישור מסטיבן (העדה דומעת), כדי להכניס אותה לאבחון אצל קלינאי תקשורת, ביקשו אישור שהייה, עשיתי את המאמצים האפשריים כדי שיאפשרו את זה בלי אישור שלו, את הטיפול והאבחון שלה בלי אישור שלו, כי הוא נמצא בכלא על אלימות במשפחה, אז הבינו את המצב ואישרו לה רק בימים האחרונים. הילדה באמת בטראומה, היא לפעמים יכולה לבכות ולצרוח מתוך שינה, היא ישנה אתי וכואב לי לראות את הילדה שלי, זו ילדה בת 3 ו-4 חודשים שלא ראתה כלום בחיים שלה, שככה מתחילה את החיים כשהיא ראתה אלימות ושמעה צרחות. גם כשהיא בידיים שלי. היא חוותה המון. היא לא משתלבת כרגיל בגן, היא שמעה מילדים אחרים על ההתנהגות שלה, אני מאמינה שזה בעקבות זה. היא אלימה. כל ההתנהגות שלה והבעיות בדיבור הכול נובע ממה שהיא ראתה וחוותה, ואני מקווה שאני אצליח להעביר את זה, לגרום לה לשכוח מזה ולהיות ילדה רגילה כמו כולם ולדבר כמו כולם. בגדול אני באמת בטראומה ממה שקרה, אני לא יכולה לראות סכינים. קשה לי להיכנס למטבח ולחתוך עם סכין, מהפחד לחתוך את עצמי ביד, כמו שנחתכתי ממנו, גם יש דברים שמשפיעים עם הבן זוג שלי היום ויש לי פחדים מהעבר, למרות שהוא בן זוג שונה שמיים וארץ, הבדלים משמעותיים ממה שהיה לעומת עכשיו אבל הפחד קיים והטראומות קיימות. הפחד להיפגע שוב ואיכשהו קיים, אני מאמינה שזה יעבור עם הזמן. כרגע אני בטראומה ובחרדות ואני מקווה שזה יעבור. זהו, נראה לי שזהו".

17. מטעם ההגנה העידה לעונש אמו של הנאשם, בין היתר, כך:

"... סטיבן הוא הבן האמצעי, סטיבן אובחן עם בעיות הפרעות קשב וריכוז מגיל צעיר. בבית הספר היסודי הוא קיבל הרבה תמיכה, היו לו בעיות רגשיות, היה צריך חופש, אז הוא קיבל את כל התמיכה ועבר בציונים גבוהים. הבעיות התחילו בחטיבה, שם היה פחות רגש ותמיכה. הוא נשר מהלימודים בכיתה ט', אני כאמא עשיתי את כל המאמצים, עשינו ועדות כדי למצוא מסגרת אלטרנטיבית שתתאים לו. אחרי ועדות השמה של החינוך המיוחד, עברנו אותה והוא עבר לחינוך מיוחד, שם הוא סיים את הלימודים שלו וקיבל את הקטע הרגשי החזק אצלו שמאוד בולט. הוא סיים צבא, היה שנתיים בגולני, היה לו חשוב לתרום למדינה אבל הוא לא צלח את כל השלוש שנים. עוד הפעם הקטע הרגשי חזר על עצמו, הוא השתחרר מהצבא על אי התאמה למסגרת. בלימודים שלו הוא עבד בהרבה עבודות, פרנס את עצמו, בקצביה, מתקין מזגנים, בתחנת דלק, עיצוב פרחים וכל מיני".

ובהמשך:

"ההתנהגות שלו הייתה קטע של זעם, התפרצויות זעם, אלימות לא הייתה. אני לא ראיתי. הקטע הרגשי שלו היה חזק. מתי זה החמיר יותר? כשהדר נכנסה להריון והוא היה בחור בן 21. אני רואה את זה בחומרה יתרה, אני רק רוצה לקחת קצת זום אאוט, כשהסתכלנו בכתב האישום זה לא התחושה, ההתפרצויות זעם לא צידדתי בו, ניסיתי לדבר אתו לידה, להסביר שלא מדברים ככה ולא מתנהגים ככה, זה לא בא מאיתנו, הדבר היחיד שאני יכולה להגיד, בן אדם בן 21 כשהמערכות נסגרות היו חונקות אותו והוא היה צריך את החופש שלו, ואם בראייה קדימה היא נכנסת להריון זה היה כבד לו מדי והיו נורות אדומות ולא טיפלתי בהן, אני מכה על חטא שלא דחפתי אותו לטיפול. חשבתי שאני מדברת וזה מספיק. זה כואב לי מאוד מה שקרה לה, איך שהיא נפגעה, היה לנו תמיד שיח פתוח בינינו, אפילו כשהיא הייתה בבית חולים, דיברתי איתה יותר מחצי שעה ואבא שלה לידה, היא כן עניינה אותי, היה אכפת לי וכואב לי. אתו גם דיברתי. היה חוסר הבנה, חוסר ידע לגביו.

ש. מה את רוצה לבקש מבית המשפט?

ת. שהוא יתחשב. ההורים שלי בני 85, מכל הסיפור הם לא יודעים כלום. זה משהו שאני חושבת שיכול למוטט אותם פיזית ונפשית. הסבתא שגידלה אותו נפטרה כשהוא היה במעצר בית והוא לא ראה אותה, הם מתבגרים ולא רואים אותם, הוא היה בן בית והוא היה קשור למשפחה, במיוחד לסבתא. התקרית עם סטיבן זה לא בבית ספרנו, פעם ראשונה בחיי שנתקלתי בכזה דבר, אני שומעת מהצד והבטן שלי מתהפכת, אני נחרדת וכועסת, אני מזועזעת, אבל יחד עם זאת אני חושבת שהוא ילד שכאילו זעק לעזרה ולא הייתי שם. כשאני לומדת את הדברים זה סימפטום, הקטע של הזעם וההתפרצויות, יש משהו עמוק לטפל בו, עכשיו אני עוברת קורס של קואוצ'ינג וזה עוזר לי, הייתי רדומה. אני חושבת שצריך להתחשב בו, אני מדברת אתו יום-יום, מספר פעמים ביום, הוא מצטער על מה שהוא עשה והוא לוקח אחריות על עצמו. צריך חמלה עליו.

ש. מה את מתכוונת לעשות אחרי שהוא ישתחרר?

ת. זה הדבר הראשון שאנחנו מדברים עליו, לטפל בעצמו. איזו התנהגות זוועתית, לא הולמת ולא מכבדת הוא היה. דבר ראשון לטפל בו ואני ממש אודה לבית המשפט. אני חושבת שהוא ריצה את המאסר הזה והיה לנו קשה, כל המשפחה התהפכה. בני המשפחה כאן ביחד איתנו וכל התמיכה. אני מאוד אודה לך".

18. התביעה בטיעוניה לעונש ביקשה לקבוע מתחם ענישה אחד, לכל העבירות בהן הורשע הנאשם, הנע בין 36 חודשי מאסר בפועל, ועד 60 חודשי מאסר בפועל, ועתרה למקם את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחם, אך לא בתחתיתו, כך שיושנו על הנאשם 40 חודשי מאסר בפועל "לצד מאסרים על תנאי משמעותיים וארוכים... נבקש מאסר על תנאי בעבירות אלמ"ב של 18 חודשים ובעבירות אלימות ואיומים של שנה". לאור הפיצוי שהופקד לטובת המתלוננת הסתפקה התביעה בהוספת התחייבות להימנע מעבירות, בלבד. עוד ביקשה התביעה ליתן צו הרחקה נגד הנאשם מפני המתלוננת, לאחר שחרורו ממאסר.

המאשימה עמדה באריכות על עובדות כתב האישום המתוקן, וטענה כי היה מדובר בהתעללות של ממש; התובע תיאר את מעשיו האלימים של הנאשם כלפי המתלוננת, והדגיש את ההשפלה, המצוקה, הכאב וחוסר האונים שהיו מנת חלקה, אל מול התקיפות האכזריות שביצע בה הנאשם.

התובע הצביע על כך כי במקרים רבים, גם לאחר שהמתלוננת ניסתה להימלט מאחיזתו המצמיתה של הנאשם, המשיך הלה במעשיו האלימים כלפיה, תוך איומים קשים על חייה.

התביעה פירטה את הנזקים שנגרמו למתלוננת כתוצאה ממעשיו של הנאשם, כפי שפורטו בכתב האישום, והדגישה כי לא היה מדובר רק בנזקים פיזיים קשים, אלא גם בפגיעה נפשית, הן במתלוננת והן ביחס לקטינה.

התובע הפנה את בית המשפט אל סעיף 40ט(א)(10) לחוק העונשין, אשר קובע כי ניתן להביא בחשבון, לחומרא, בקביעת המתחם העונשי, את האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה או ניצולו.

לשיטת התביעה, הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו אינם שנויים במחלוקת, ומידת הפגיעה בהם היא גבוהה. ביחס למיקום עונשו של הנאשם בגדרי המתחם שהתבקש, עמדה התביעה על תסקירי שירות המבחן אשר לימדו על סיכון שמשקף מפני הנאשם כלפי המתלוננת, ומנגד את לקיחת האחריות על מעשיו והודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן. עם זאת, הטעימה התביעה, כי הנאשם אינו ראוי להתחשבות עונשית כמי שהודה בהזדמנות הראשונה, הואיל ולא נחסכה עדותה של המתלוננת.

19. גם הסנגוריה עתרה, במסגרת טיעוניה לעונש, לקביעת מתחם ענישה כולל לכל העבירות בהן הורשע הנאשם. ברם, לשיטת ההגנה, מדובר במתחם שונה לגמרי: בין 9 חודשי מאסר שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל. ההגנה ביקשה להסתפק בימי מעצרו של הנאשם (כ- 13 חודשים), והסכימה לקבלת צו הרחקה מהמתלוננת לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת. ההגנה השאירה לשיקול דעת בית המשפט את אורך המאסר המותנה שיושנו על הנאשם.

ההגנה טענה כי הנאשם נעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו נוכח אי-תיקונו של כתב האישום, בדגש על האישום הראשון, החמור מן השאר. לשיטת ההגנה, אם היה אישום זה מנוסח כפי שתוקן, בהמשך, בכתב האישום המתוקן, היה הדבר מוביל לשחרורו של הנאשם מהמעצר, שהרי - "כל הפ"א שבכתב האישום הנוכחי זה תיקים ישנים, זה תיקים שחלק מהם נסגרו. התיק שפתח, אם המתלוננת הייתה באה ואומרת את האמת, כמו שהיא אמרה בבית החולים, כמו בעדות שהוגשה לבית המשפט, לא היינו בבקשה למעצר עד תום ההליכים והיא הכילה את האישום הראשון והמרכזי בכתב האישום, שהוא בא עם סכין, חתך אותה ופצע בחבלה חמורה, חותך את עצמו וזה היה הבסיס לבקשה. אם היא הייתה מוסרת את אותה גרסה (שמסרה) בבית החולים, אני סבור שהמצב היה שונה".

ההגנה הוסיפה כי הנאשם התקשה לקחת אחריות על מעשיו במסגרת תסקירי המעצר (נוכח ניסוחו המוטעה של האישום הראשון), וגם זו סיבה לכך שלא ניתן היה לשחררו.

הסניגור הוסיף "חברי (התובע, ש.ב) הקריא ממנו (כתב האישום המתוקן, ש.ב) וניסה באופן יצירתי לשפוך דרמה על הדברים ואני נסמך על העובדות. מרבית העבירות בו הן איומים ותקיפה סתם. להוציא אישום 7, מלפני 4 שנים, בשנת 2020, שנגרם למתלוננת סימן כחול ביד ועוד אישום אחד של תלישת השיער, ואני לא מקל ראש. זה כתב האישום. כל כתב האישום איומים ותקיפות סתם, צריך לשים את הדברים במקומם ולראות מה הוא עשה ומתי הוא עשה".

אשר למיקום עונשו של הנאשם בגדרי המתחם העונשי שהתבקש, טען הסניגור כי "אפשר לומר שהוא (הנאשם) לקח אחריות על מעשיו בפתח משפטו מבחינה מהותית", נוכח תיקון כתב האישום (אישום 1) בהתאם לגרסתו, לאחר שמיעת עדות המתלוננת.

לשיטת ההגנה תסקירי שירות המבחן לימדו על "לקיחת האחריות, הבעת צער, החרטה והאמפתיה לקורבן. על הרצון לפצות והפיצוי".

20. כך הנאשם במילתו האחרונה:

"שלום כבוד השופט, אני יושב למעלה משנה בבית סוהר אבו כביר והיה לי הרבה זמן לחשוב עם עצמי לגבי המעשים שלי, אני מבין שהם מאוד חמורים, אני מתבייש בהם, מתחרט ומצטער. הבטחתי לעצמי ואני רוצה להבטיח גם לך שכף רגלי לא תדרוך יותר בבית הסוהר שוב וגם לא בבתי המשפט, לעולם. הדבר הראשון שאני רואה עכשיו קדימה זה ללכת לעשות טיפול, לשנות את דפוסי ההתנהגות שלי ולטפל בעצמי, בין אם זה בשליטה בכעסים או במצבי לחץ ואיך להתנהג עם בת זוג הבאה שתהיה לי וגם להיות אבא טוב לבת שלי.

הנאשם פונה למתלוננת: אני ממש מצטער על מה שהעברתי אותך, אני יודע שנפגעת ממני, מכל השנים שהיינו יחד אני מצטער, אני יודע שיש לנו בת משותפת שגם סבלה הרבה מאוד זמן ואני ממש מתבייש במעשיי, אני מצטער ומקווה שתמצאי מקום לסלוח לי".

21. המתלוננת השיבה לפניית הנאשם אליה, כך:

"הרסת לי את החיים, אתה יודע? אתה ממש הרסת לי את החיים (בוכה). ממש, וגם לילדה, אם אכפת לך בכלל ומהמשפחה שלך. אין לי אף אחד שיתמוך בי ויעזור לי, אף אחד לא שאל איך אני מתמודדת, גם כשנחתכה לי היד, אף אחד לא שאל איך אני אשכיר דירה, אם אני צריכה משהו, מה עם הילדה? לפיזיותרפיה לאצבעות שלי שאתה גרמת להן נזק לא יכולתי ללכת כי לא היה מי שישמור על הבת שלי. אתה אפילו לא יודע, אין אף אחד. אתה כל כך הרסת אותי, אתה אפילו לא יודע כמה, אתה לא יודע כמה כואב לי מבפנים שבא לי לצרוח, אין יום שאני לא חושבת ונזכרת במה שעשית לי, שאני מתביישת באיך שהיד שלי נראית, הלב שלי נשרף ממך. אתה הרסת אותי ואתה לא יודע איך הילדה שלך מתנהגת בגן, הילדה הזאת, אתה אפילו לא יודע מה היא עוברת, היא לא מתמודדת בגן, היא לא יודעת איך להתנהל חברתית, היא אלימה בגן כלפי ילדים אחרים, אתה לא יודע כלום ולא היית פה אף פעם כדי לתמוך, אתה לא לוקח אחריות, ומה שאמא שלך אמרה שאתה לא יודע איך להתמודד עם ההריון הזה, תיקח אחריות ותזכור שאתה רצית אותו, נכון? אני לא אומרת סתם. אתה רצית את זה".

22. הדיאלוג יוצא הדופן בשלב הטיעון לעונש לא הופר או הופסק, וכך השיב הנאשם למתלוננת: "היו לי הרבה דברים להראות לבית המשפט ולהתייחס למה שהיא טענה, זה הרבה מאוד. אני אומר לך שאני ממש מצטער, (פונה למתלוננת), וממש קשה לי שאת ככה מרגישה, גם לגבי הילדה שהיא כל הזמן בראש שלי ואני כל היום חושב עליה. אני מקווה שאצא החוצה, כשאעבור טיפול בעזרת השם, אני מקווה שדרך בית משפט כמובן שנוכל לראות טיפה את הילדה, שתכיר את אבא שלה ולגבי מה שהעברתי אותך אני מאוד מצטער. מקווה שעם הזמן תמצאי מקום לסלוח לי ולהמשיך הלאה בחיים. שנוכל להיות לפחות הורים טובים לבת שלנו".

23. ביום 22.5.2024 קיבלתי את בקשת ההגנה להגיש השלמה קצרה לטיעוניה לעונש; הסנגוריה חזרה על חלק מטיעוניה בבית המשפט ולהתייחס למה שהיא טענה, זה הרבה מאוד. ועוד: לשיטתה, המתלוננת "הפריזה" בעדותה ביחס לחשש שלה מפני הנאשם, נוכח "עשרות הודעות" בינה לבינו, אשר הוגשו בשלב בירור האשמה. עוד התנגדה ההגנה לכך כי הנאשם גרם נזק לקטינה, כפי שתואר על ידי המתלוננת, וזאת משום ש"הארוע בו נחתכה המתלוננת התרחש בחדר העבודה כאשר בתם המשותפת נכחה בסלון"; עוד טענה ההגנה, כי "לא הוגשו לבית המשפט אישורים מתאימים בדבר "הטראומה" (המרכאות במקור, ש.ב) שגרם לכאורה המבקש (הנאשם, ש.ב) לבתו".

24. הנאשם חזר על טיעוניה ביחס לאישום הראשון, ונטען כי "תבקש ההגנה מביהמ"ש לתת משקל משמעותי במלאכת גזירת העונש לתיקון שנעשה בכתב האישום, ולכך שעובדתית המבקש חתך את עצמו במהלך האירוע מתוך ייאוש אמיתי ולא צפה באותם רגעים שהמתלוננת תעשה מהלך כה נועז ותנסה להציל אותו"; זאת בניגוד, לטעמה של ההגנה, לגישת התביעה שלפיה הנאשם אחראי באופן מלא לפציעת המתלוננת כתוצאה מהארוע.

25. הצדדים הסכימו כי יש לקבוע מתחם עונשי אחד, לכל העבירות בהן הורשע הנאשם. עתירת הצדדים אף עולה בקנה אחת עם השיקולים שנקבעו במסגרת מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). אכן, מדובר בפרשה עבריינית אחת, במסגרתה תקף הנאשם את המתלוננת פעמים רבות, ואיים עליה.
26. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות הם שמירה על בטחונה האישי של המתלוננת, שלמות גופה, שלוות נפשה ורכושה; ערך מוגן נוסף הוא שמירה על שלומה של הקטינה, בתם של המתלוננת והנאשם. בהפרת ההוראה החוקית שנקבעה על ידי בית המשפט פגע הנאשם גם בערך של שמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי.
27. על החשיבות בשמירה על ערכים מוגנים אלה, ועל חובת בית המשפט להכביד ידו בעבירות של אלימות במשפחה, ראו למשל את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2012), כדלקמן: "... על חומרת עבירות שכאלה בנסיבות זוגיות - משפחתיות, עמדנו בעבר: 'מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. (...) יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם הגדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג...; (...) לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה". (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007)).
- ובהמשך:
- "...כידוע, המחוקק בחר להחמיר את העונשים בגין עבירות המבוצעות במסגרת התא המשפחתי ... להחמרה זו יש לתת משקל, ולשם כך לא די ברטוריקה שאינה מגובה בתוצאה אופרטיבית (ראו פירסט ואגמון-גונן, בעמוד 580). במקרים מן הסוג הנדון לפנינו, על בית המשפט להציב נורמה ברורה וחד משמעית, שלפיה אדם הנוטל לעצמו את החירות לנקוט בדרכי אלימות כלפי אשתו ישלם על מעשיו בשלילת חירותו (ראו ע"פ 4732/10 מדינת ישראל נ' פלוני (טרם פורסם, 2.1.2012))[1]".
28. כן ראו את הקבוע במסגרת רע"פ 6979/22 דודקה נ' מדינת ישראל (30.10.2022):
- "בית משפט זה שב ועמד לא אחת על הצורך לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה בכלל, וכלפי עבירות אלימות בין בני זוג בפרט (רע"פ 8144/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 [פורסם בנבו] (7.12.2021)). לצד הנזק הפיזי אשר נגרם לקרבנות העבירה, עבירות מעין אלו פוגעות בתחושת הביטחון של בני המשפחה; הן מבוצעות בהיחבא ומקשות על גילויין והענשת העבריינין; ואף עלולות להסלים במהרה לכדי תוצאה טראגית של ממש, כפי שארע לא פעם (רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (28.1.2021))."
29. על חשיבות השמירה על כבודן של המתלוננות, ראו למשל את קביעת בית המשפט העליון, במסגרת ע"פ 5458/09 פלוני נ' מדינת ישראל (22.2.2010), כך:
- "...מה שנותר הוא פגום פלילית, מוסרית וערכית במידה רבה בגדרי כבוד האדם - השפלת הנשים המתלוננות, ופגיעה פיסית ונפשית בהן באופן מחפיר ומכוער. משיכת השיער וגזירתו, המכות והבעיטות, הכליאה, גזירת הבגדים, האיומים. האם באדם מן היישוב עסקינן, שכך יעשה בבנות זוגו? רוב דברים אך למותר, שכן הדברים נמצאים בבסיס האלמנטרי של כבוד הזולת בגדרי יחסי זוגיות קצרים או ממושכים, מה שמחמיר ומייחד אל מול עבירות פליליות אחרות באותם סעיפים. דברינו אינם "רטוריקה של כבוד", אלא זיהוי מציאות כואבת של אי כבוד המתבטא באלימות ובהשפלות (ראו גם אורית קמיר, שאלה של כבוד - ישראליות וכבוד האדם, תשס"ה-2004; א' קמיר, כבוד אדם וחיה (תשס"ז-2007); ע' פירסט ומ' אגמון-גונן, "המכונת שווה יותר? הענישה בעבירות אלימות נגד בנות זוג", עיונים במשפט, מגדר ופמיניזם (בעריכת ד' ברק-ארז, ש' יניסקי-רביד, י' ביטון, ד' פוגץ', א' מרגלית) (תשס"ז-2007), 545). על בתי המשפט ליתן לכך ביטוי, כדי שימלאו חובתם אל נכון. בית המשפט הוא שומר כבוד הבריות גם באכיפה הפלילית ועליו ליתן ביטוי, משקל וממד ערכי ליחס לזולת, ובמקרה דנא - לבנות זוג, ועל כן אין כל חומרה יתרה בעונש שהושת".

30. איני מסכים כלל עם ההגנה, ביחס לחומרת הפרשה; גישה כאילו מדובר בתקיפה פה, איום שם, בתיקים ישנים בחלקם, שלא היו מביאים להגשת בקשה למעצר עד תום ההליכים, או למצער - לקבלתה של בקשה שכזו - אינה מקובלת עלי. ברור כי תיקון כתב האישום מוריד ממשקלה הסגולי של חומרת הפרשה, אולם במקרה דנן, בנסיבות אלה - אין בכך כדי להפוך את כתב האישום ל"קל". כוונתי היא, שגם לאחר תיקון כתב האישום, עדיין מדובר בפרשה חמורה, יוצאת דופן (גם שכמובן יש גם קשות ומחרידות יותר), של הטלת אימה על בת זוג צעירה, קודם הרה, ולאחר מכן - אם צעירה, לאורך תקופה ארוכה, תוך סגירת האפשרות לתת לה לברוח מפניו, אם על דרך של אלימות פיזית, אם באיומי רצח, ואם בשילובם. גם כאשר נכנס החוק לתמונה, ובית המשפט שיחרר את הנאשם ממעצר בתנאי הרחקה והגבלה - לא משל הנאשם ברוחו, וחזר לסורו, תוך שהוא מאותת למתלוננת האומללה - גם המשטרה ובית המשפט לא יושיעו. נזכיר, כי לאחר ששוחרר הנאשם על ידי בית המשפט בתנאים מגבילים אשר אסרו עליו ליצור קשר עם המתלוננת - לא רק שעשה כן, והפר את קביעת בית המשפט, אלא איים עליה ותקף אותה. רוצה לומר, אין המדובר בהפרה "טכנית", של צו ההרחקה גרידא, מבלי להקל ראש, אלא בהפרה מארץ הפרות: גם צפצף על צו בית המשפט, גם הוסיף חטא על פשע בבצעו עבירות אלימות במשפחה נגד המתלוננת חסרת האונים.

31. הנה כי כן, נסיבות ביצוע העבירה במקרה דנא והשילוב שלהן - ביצוע עבירות אלימות ואיומים קשים על ידי הנאשם, במשך כשנתיים, תוך הטלת אימה מצמיתה על המתלוננת, השפלתה, פגיעה פיזית משמעותית בידיה, ובנוסף לכך הפרת הוראה חוקית שנועדה להרחיקו ממנה, מוביל למסקנה כי מדובר במקרה קשה, ומידת אשמו של הנאשם והפגיעה בערכים המוגנים היא ברמה גבוהה.

32. אגב, גם לא ניתן להשקיף על כל אחד מן האישומים, לבדם, כעניינים של מה בכך. נזכיר רק חלק מהמסכת האלימה, המתוארת בכתב האישום המתוקן: האלימות החלה בזמן שהמתלוננת היתה בתחילת הריונה; אז, השפיל אותה הנאשם בכך שזרק את חפציה, ומשך בחוזקה את כלבתה, חיית המחמד שלה. לאחר שהמתלוננת העזה להביע בפני הנאשם את רצונה להיפרד ממנו (בעת נסיעה משותפת), איים עליה - תוך שהוא נוסע לעבר פרדס כי ירצח אותה. בעת האיום הנאשם אחז בצווארה של המתלוננת, וגם האשים אותה - "הכל בגללך אין דרך חזרה"; "תראי מה אני עושה בגללך".

33. מקרה אלימות נוסף התרחש בעת שהיתה המתלוננת בחודש השישי להריונה, אז נעל בפניה הנאשם את דלת הבית, ולאחר שניאות להכניסה (כעבור לא פחות מחצי שעה), איים עליה "היום אני רוצח אותך"; איומיו הסלימו, החלו לקבל צורה ממשית, כאשר דחף אותה, חנק אותה, ונטל סכין מהמטבח (ואז נכנסה לדירה חברתה של המתלוננת).

34. עוד השפלה ואלימות קשה שניחתו על ראשה של המתלוננת באו לידי ביטוי בכך שהנאשם הלם בה באגרופים בראשה, ומשך את שערה עד תלישתו, כל זאת כאשר היא אוחזת את הקטינה בידיה.

במקרה אחר, הנאשם התעלל במתלוננת בכך שהשליך את חפציה מבעד לחלון, וכאשר ניסתה לגרום לו לחדול מכך - הלם בה באגרופ לראשה.

כך, ובזמן אחר, כאשר הסיעה המתלוננת את הנאשם לעבודתו, והביעה מורת רוח מכך שקילל אותה, הוא השפיל אותה, המשיך לקלל אותה בקללות קשות, ואיים על חייה.

35. אלימותו של הנאשם לא פסקה: במקרה נוסף דחף את המתלוננת, הפילה על הרצפה, אחז בידיה, הכה אותה במכת אגרופ לראשה, ושוב, משך בשערותיה - כל זאת כשהוא מאיים כי ירצח אותה.

36. למעשיו האלימים של הנאשם, המתוארים לעיל, מצטרף האישום הראשון, במסגרתו איים על המתלוננת (שוב) איזמים קשים: שירצח אותה, שיחתוך לה את הפנים, שאם היא תהיה עם מישהו אחר והילדה שלו תגדל עם גבר אחר בבית הוא ירצח אותה, את הילדה, ואת הגבר שהיא תהיה איתו"; השפיל אותך בכך שזרק עליה כפכפים וכריות, גרר אותה, וחנק אותה.

הנאשם ניסה למנוע מהמתלוננת להזעיק עזרה, לאחר שאיים על חייה, חטף ממנה את הטלפון הנייד, והמשיך במעשיו האלימים כלפיה.

שיאו של האירוע האלים היה בכך שהנאשם פנה למטבח, נטל משם סכין, התיישב מול המתלוננת (שהיתה ישובה על הרצפה), הניף את הסכין לעברה ואיים "אני ארצח אותך, אני הורג אותך ומתאבד, אני אהרוג אותי ואותך"; והחל לחתוך את ידו.

כמתואר לעיל, המתלוננת אחזה בסכין, אולם הנאשם המשיך בשלו - ועל כן היא נחבלה בידה באופן קשה. חשוב להדגיש: הנזק שנגרם למתלוננת הוא במאת האחוזים באשמו של הנאשם, ושלו בלבד. צריך מידה לא מבוטלת של חוצפה משולבת בכפיות טובה, כדי לטעון, ולו במרום - על מה ולמה ההינה המתלוננת "להתערב" בנפנופי הסכין של אהובה? מדוע סיכנה את עצמה? אמת, נכון הדבר שתיקון כתב האישום בהחלט מקל עם הנאשם, שהרי לא עוד תקיפה מזוינת של בת זוג; אולם, מכאן ועד לספוק כפיים ולטעון ולהלין, כאילו בין השורות, מדוע "התערבה" המתלוננת במעשי הנאשם, ולולא עשתה כן - לא היתה נפגעת - ארוכה הדרך. אומר שוב, ברחל בתך הקטנה: אין גרם או אחוז אחד של "אשמה" במעשי המתלוננת. מוטב היה לולא הנאשם כפוי הטובה (הרי איים לפגוע בעצמו, והמתלוננת נחלצה לטובתו, הלוא כן?) - ממלא פיו מים בנדון. ולא זו אף זאת: גם לאחר שנפצעה המתלוננת, לא רק שהנאשם לא חש לעזרתה, אלא שהוא איים עליה, שוב, באיום קשה: אם הוא ייעצר בגללה הוא ירצח אותה, שהוא יצא מהכלא הוא ימצא אותה גם אם זה ייקח שנה, שנתיים, עשר, הוא יבוא וירצח אותה. כל זאת, כאשר המתלוננת עוד מדממת, רק לפני רגע קט נחתכה ממש בידה. אף הגעתו של הצוות הרפואי לסייע למתלוננת לא גרמה לנאשם לחדול ממעשיו, והוא - רק הוא עצמו מעניין אותו - איים עליה: "שאם היא תגיד שהוא חתך אותה אז הוא ירצח אותה". לו היה בנאשם מעט חמלה או דרך ארץ, רק מעט מאלה שהיו למתלוננת עת ניסתה להגן עליו מפני עצמו - היה נוהג אחרת.

37. כאמור, ההגנה טענה כי מרבית העבירות בהן הורשע הנאשם היו "תקיפה סתם", ועל כן "צריך לשים את הדברים במקומם".

38. דומני שאין לך בחוק הפלילי הגדרה חסרת-רגישות כל כך, "יבשה" ולא חכמה, כעבירת ה"תקיפה סתם". "אה, זה סתם, לא רציני..." - עוד עלול לסבור הקורא; ולא היא. במסגרת התקיפות "סתם" האלה סבלה המתלוננת מנחת זרועו של הנאשם, אשר התעלל בה והתאכזר אליה, אם באגרופים, במשיכת שערות, דחיפות וזריקה אל הרצפה. באמת, נשגב מבינתי איך אישר המחוקק את ההגדרה הבלתי-רגישה הזו בספר החוקים. זה "סתם"? מה סתמי בתקיפות אלה?
39. הנזק שנגרם למתלוננת כתוצאה מביצוע העבירות היה נזק פיזי קשה, ולא יכול להיות חולק שנגרם לה, ולקטינה, נזק נפשי.
40. כתב האישום תיאר את הנזק הפיזי שנגרם למתלוננת בידה השמאלית; בין היתר נגרמו לה חתכים עמוקים, שהצריכו ניתוח, ותפירת גידים ועצבים.
41. המתלוננת שיתפה את בית המשפט, בעדותה לעניין העונש, בהשלכות הקשות של הפציעה על חייה - על השיקום הארוך שעוד נכון לה, ועל הפגיעה בעצב היד אשר מקשה על השימוש בה; נזכיר את דברי המתלוננת בעניין זה: "... האצבעות שלי לא חזרו לעצמן, הן לא מגיבות כרגיל, הן לא מתיישרות ולא מתקפלות כמו שצריך, אני שמאלית. לאחר המקרה לא יכולתי לעשות שום דבר בעצמי, לא יכולתי לטפל בילדה שלי לבד, לא יכולתי לקלח אותה, לא יכולתי להאכיל אותה, לא יכולתי להתלבש ולדאוג לעצמי לבד. קרוב לחצי שנה לא יכולתי לעשות דבר עם יד שמאל. לפעמים נופלים לי דברים מהיד, זה בושה שהוא הטיל בי מום. הייתי אדם רגיל לגמרי כמו כולם".
42. מעבר לנזק הקשה בידה של המתלוננת, נגרמו לה נזקים פיזיים נוספים בדמות סימנים כחולים, ונזק שנגרם לקרקפתה לאחר שהנאשם משך את שיערה בחוזקה עד תלישתו.
43. נזק חמור לא פחות שנגרם למתלוננת כתוצאה ממעשיו האלימים והמשפילים של הנאשם הוא נזק נפשי. אשר לנזקים הנפשיים שנגרמים כתוצאה מאירועי אלימות במשפחה ראו למשל את הקבוע בע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2012):
- "פצעים נפשיים נוטים להגליד באיטיות, בניגוד לעיתים - לפצעים גופניים, ויש שאינם מגלידים לעולם. הנזק הנפשי, אם כן, עשוי להיות חמור ועוצמתי ואין כל מקום להקל בעונשו של מי שבמעשיו גרם אך (או בעיקר) לנזק כזה".
44. המתלוננת סיפרה בעדותה לעונש אודות הסבל והנזק הנפשי שגרמה לה הפציעה בידה: "היום אני חיה בבושה מהמראה של היד שלי, אני מתביישת להושיט את היד, זה באמת ככה כי אני לא רגילה"; "בגדול אני באמת בטראומה ממה שקרה, אני לא יכולה לראות סכינים. קשה לי להיכנס למטבח ולחתוך עם סכין, מהפחד לחתוך את עצמי ביד, כמו שנחתכתי ממנו".

45. עוד שיתפה המתלוננת בעדותה לעונש מה עוללו לנפשה האימים ברצח, והתקיפות החוזרות ונשנות על ידי הנאשם: "אני חיה בפחדים, בחרדות, הוא היה בעבר מחכה לי מחוץ לבית, מחוץ לבתים של חברות שלי, הוא היה יכול לחכות ליד המעלית כשהייתי באה, אני מסתכלת ימינה ושמאלה אם יש מישהו מסביבי"; "גם יש דברים שמשפיעים עם הבן זוג שלי היום ויש לי פחדים מהעבר, למרות שהוא בן זוג שונה שמיים וארץ, הבדלים משמעותיים ממה שהיה לעומת עכשיו אבל הפחד קיים והטראומות קיימות. הפחד להיפגע שוב ואיכשהו קיים, אני מאמינה שזה יעבור עם הזמן. כרגע אני בטראומה ובחרדות ואני מקווה שזה יעבור".

46. נזכיר עוד, ביחס לנזק הנפשי, כי בעת שהנאשם איים על המתלוננת שירצח אותה "היום", ויתאבד, תוך נסיעה לעבר פרדס, הוא הוסיף "הכל בגללך אין דרך חזרה... תראי מה את גורמת לי לעשות הכל בגללך". האשמת המתלוננת חזרה גם במקרה אחר, אז אמר לה "אל תתחילי להביא לי עצבים... את מחפשת לטמטם לי את המוח... לא מספיק לך לעצבן אותי מהבית...".

47. חומרה נוספת במעשיו של הנאשם גלומה בכך שהאלימות שנקט היתה על רקע רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו (אישום 7, והאיומים מושא אישום 1). הפסיקה עמדה על זכותה של כל אשה להיפרד מבן זוגה, מבלי להסתכן בתקיפה אלימה - ע"פ 1961/15 גזית נ' מדינת ישראל (7.6.2016)^[1]:

"המערער ביקש לנקום במתלוננת שכל "חטאה" היה רצונה להיפרד ממנו. הדעת אינה סובלת שאישה תחשוש להיפרד מבן זוגה, שמא ינקוט כנגדה באלימות קשה ומסכנת חיים. למותר לציין כי זכותה של אישה להיפרד מבן זוגה בכל עת מבלי לחשוש לחייה כתוצאה מתגובה אלימה שלו. לא בכדי נאמר בפסיקת בית משפט זה בעבר כי "למרבה הדאבה, התופעה של תקיפת נשים שוב אינה נדירה במקומותינו, והמעט שיכולים בתי המשפט לתרום לביעור נגע זה, הוא השתתם של עונשי מאסר ממושכים, ואולי בדרך זו ניתן יהיה להרתיע בעלים אלימים, ולהביאם להרהור נוסף בטרם יתנו דרור לתוקפנותם" (השופט א' לוי בעניין חדד)".

48. ההשפלות שנלוו למעשיו האלימים של הנאשם מגלמות נסיבה מחמירה נוספת גם ביחס להשפעה על נפשה; נזכיר כי הנאשם משך בשערותיה של המתלוננת (ולא פעם אחת), זרק עליה כפכפים, קילל אותה, זרק את חפציה האישיים מהחלון, נעל אותה מחוץ לבית, ועוד. התייחס אליה כאל חפץ שאין בו עוד צורך.

49. אני דוחה את טענת ההגנה בהשלמת טיעוניה לעונש ביחס ל"הפרזה" של הפחד אשר חשה המתלוננת מפני הנאשם. לא יכול להיות חולק כי מתלוננת אשר חוותה את המעשים הקשים שתוארו בכתב האישום המתוקן, תסבול מחרדות ופחדים כתוצאה מכך (בין אם שלחה לנאשם הודעות אוהבות ובין אם לאו). אעיר כי גם מבחינה משפטית ההגנה לא שאלה את המתלוננת בעדותה לעונש אשר להודעות הנטענות, ועל כן היא מושתקת מטענות בעניין זה^[2]. אדגיש, עם זאת, כי לא היה כל טעם אמיתי בחקירה שזו, שכן, כאמור, אין לטענות אלה כל משמעות או נפקות ביחס לשאלת או מידת פחדה של המתלוננת מהנאשם^[3].

50. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של אלימות במשפחה; לא אחת קבע בית המשפט העליון כי ביחס לעבירות מסוג זה מנעד הענישה הוא רחב, וכל מקרה מוכרע לפי נסיבותיו; ראו למשל את ע"פ 2358/14 פלוני נ' מדינת ישראל (21.5.2014).

51. אתייחס להלן לחלק מהפסיקה אשר הניחו לפני הצדדים, וכן לפסיקה נוספת, כדלקמן.

52. התביעה הגישה את עפ"ג (ת"א) 1430-06-23 מדינת ישראל נ' לשם (26.9.2023)^[4] שם קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה, בהסכמת הצדדים, נגד קולת העונש שגזר בית משפט השלום על אותו לשם. המשיב הורשע בתשעה אישומים במסגרתם הורשע, בין היתר, במספר עבירות של תקיפה חבלנית של בת זוג, תקיפת בת זוג, ואיומים; " הנאשם ביצע שרשרת של מעשים חמורים כלפי המתלוננת, על פני תקופה, איים עליה כי ירביץ לה וכי יגמור את חייה ואת חיי משפחתה "...עם סכין אחד אחד...", בעט בגבה והכה אותה באגרופיו, דחף אותה, משך את שערה, הכה אותה במכת אגרוף, שכב עליה ולא אפשר לה לזוז, שפך עליה כוס תה רותח והמשיך לאיים ולהשפיל את המתלוננת - בת זוגו מזה 12 שנים, כאשר במקרים מסוימים אף עשה כן בפני ובנוכחות ילדיהם הקטינים. הנאשם אף הגדיל לעשות שעה שאיים על אמו כי יבעט בה "אם לא תסתום"... הנאשם התנהל על פני תקופה כמי ששולט ביד רמה בכל ענייני הבית, התעלם במופגן מדעתה ועמדותיה של המתלוננת, השפיל אותה בפני הילדים והקטין אותה - הכול בכדי להשיג שליטה במתלוננת ובבחירותיה".

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 35 חודשי מאסר בפועל, ועד 50 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם עונש בתחתית מתחם הענישה, ותשלום פיצוי למתלוננת על סך 25,000 ₪, בהתאם לנסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המשיבה (אף הנאשם ערער נגד גזר הדין), ובהסכמת הצדדים הוחמר עונשו של הנאשם ל-40 חודשי מאסר בפועל.

53. ההגנה הגישה את עפ"ג (חי') 52057-09-20 מדינת ישראל נ' פלוני (24.12.2020), גם שם קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה נגד קולת עונשו של המשיב. "המשיב הורשע בגין שלוש עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות...לאחר שתקף את רעייתו וחבל בה ... כך גם מספר שבועות לפני אותו תאריך, כמו גם מספר חודשים לפני אותו תאריך". עוד הורשע המשיב בעבירה של ריבוי נישואים.

בית משפט השלום קבע כי מחם העונש ההולם נע בין 8 ועד 18 חודשי מאסר, והשית על המשיב 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור נגד גזר הדין, וקבע:

"מסקנתנו היא שגזר-דינו של בית-משפט קמא אינו עולה בקנה אחד עם עקרון ההלימה, וחורג לקולא במידה המחייבת את התערבותה של ערכאת הערעור. על בתי המשפט לתת יד הן למיגור התופעה המכוערת ומעוררת הסלידה של אלימות במשפחה, והן לתופעה של ריבוי נישואין הפוגעת במעמד האישה, ואף יש לה השלכות ניכרות על התפתחות ילדיהם של בני הזוג ומצבם הבריאותי והרגשי. על פסקי הדין להעביר מסר ברור וחד-משמעי שהמבצע עבירות מעין אלה צפוי להיענש בחומרה".

ובהמשך:

"הענישה שהטיל בית-משפט קמא על המשיב אינה עולה בקנה אחד עם פסיקת בית-המשפט העליון הן באשר למדיניות הענישה המחמירה בעבירות אלימות במשפחה והצורך למגר את הרעה החולה של אלימות במשפחה, והן באשר למדיניות הענישה המחמירה בעבירות של ריבוי נישואין, מקום בו קבעה הפסיקה, כמפורט כבר לעיל, שאין להסתפק בריצוי העונש בעבודות שירות".

על המשיב הושתה שנת מאסר בפועל, תוך שבית המשפט המחוזי הדגיש כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם הנאשם.

54. ההגנה הפנתה לשני פסקי דין של מותב זה; הראשון, ת"פ (ת"א) 7976-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני (14.4.2022), במסגרתו הורשע הנאשם בשלושה אישומים בהם יוחסו לו עבירות של תקיפת בת זוג, היזק לרכוש במזיד, תקיפה חבלנית של בת זוג וכניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק. הנאשם דחף את המתלוננת והיא נחבטה בראשה, במקרה נוסף בעט בצלעותיה, אגב השמעת איום על חייה, והכה אותה במצחה באמצעות כבל דק, וגרם לה לחבלות.

קבעתי שם כי מתחם הענישה נע בין 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל ועד 18 חודשי מאסר; על הנאשם נגזרו 10 חודשי מאסר, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

55. עניין פלוני דלעיל אינו חמור כפי המקרה דנא; ממילא, בקביעת מתחם העונש ההולם שם הובאה בחשבון העובדה שלפיה הנאשם והמתלוננת שם היו בני זוג לאורך 9 שנים, ועל פני הדברים נהג הנאשם במתלוננת בדרך ארץ, עד למשבר שידעו בחייהם... רוצה לומר, כי לאורך תקופה ארוכה של שנים, כמעט עשור, היתה האלימות מצד הנאשם חריג, ולא הכלל.

56. השני: ת"פ (ת"א) 39321-08-21 מדינת ישראל נ' פלוני (8.3.2022) שם הורשע הנאשם בחמישה אישומים שייחסו לו עבירות של אימים, תקיפת בת זוג, היזק לרכוש במזיד והחזקת סכין שלא כדין. הנאשם השליך לעבר המתלוננת, אשתו, במספר הזדמנויות שונות, חפצים שונים אשר חלקם פגעו בה; הוא גם סטר לה, מספר פעמים, בראשה, כתפיה, בחזה שלה, ובידה, ואיים עליה אימים ברף הגבוה ביותר. באחת מהפעמים נעזר הנאשם בסכין, והדגים לעיניה של פלונית פעולה של חיתוך. הנאשם הורשע אף בכך שהפר תנאים שהושתו עליו על ידי בית המשפט, והגיע לביתה של המתלוננת כשבאמתחתו סכין יפנית.

נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 15 חודשי מאסר ועד 30 חודשי מאסר, ועל הנאשם הושתו 20 חודשי מאסר, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

57. במסגרת ע"פ 669/12 עמיאל נגד מדינת ישראל (19.04.2012) נדחה ערעורו של עמיאל נגד גזר הדין שניתן בעניינו על ידי בית המשפט המחוזי. המערער הורשע בכך שבמשך כל תקופת נישואיהם של מערער ובת זוגו, נהג כלפיה באלימות ואימים. בין היתר, כשהיתה בהריון תקף אותה גם בבטנה, קילל אותה, הילך עליה אימים, הצר את צעדיה והרבה להשפילה. בהיותם בחדר הלידה אף צעק לעברה "הלואי שתמותי" ואיים עליה לבל תפנה למשטרה פן יגרום לה סבל וישלח חברים שלו להכותה. בשלב מסוים נאלצה המתלוננת לברוח למקלט לנשים מוכות. בית המשפט המחוזי השית על המערער, בין היתר, עונש של 24 חודשי מאסר בפועל. ערעורו לבית המשפט העליון - נדחה.

58. במסגרת רע"פ 8926/21 דוקרקר נ' מדינת ישראל (29.12.2021) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור מאת המבקש נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי, בגדרו התקבל ערעורה של המדינה על קולת גזר דינו של בית משפט השלום.

המבקש הורשע בארבעה אירועים, בהם תקף את בת זוגו, היכה אותה ואיים עליה, ובחלק מהמקרים, כאשר היתה בהריון מתקדם, הכה אותה בחלקים שונים בגופה, ואף בבטנה, וגרם לה לחבלות, נפיחות בפנים, בראש ובמקומות נוספים בגופה. בין היתר, המבקש איים על המתלוננת בכך שאמר לה שתקבל עונש בגין כך שצעקה הצילו משטרה, והמשטרה הגיעה, ובהמשך היכה בה במכות אגרוף וסטירות בפניה, כשהיא בהריון מתקדם.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל, והשית עליו חודשיים וחצי מאסר בפועל, על פי נסיבותיו האישיות.

בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המשיבה נגד גזר הדין, וקבע כי מתחם הענישה שנקבע על ידי בית משפט השלום "אינו נותן מענה עונשי הולם וראוי לביצוע העבירות, מספרן, משך הזמן שבוצעו, ותוצאותיהן"; בית המשפט המחוזי קבע כי תחתית מתחם העונש ההולם היא שנת מאסר בפועל. בסופו של יום, בהתאם לנסיבות שם, השית בית המשפט המחוזי על המבקש 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות^[5] וכן הכפיל את סכום הפיצוי שנגזר עליו. בקשת רשות הערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי נדחתה.

59. במסגרת ת"פ (ת"א) 52618-10-20 מדינת ישראל נ' דרדזולידה (22.4.2021), הורשע הנאשם בחמישה אישומים, שנפרסו על פני תקופה של כשנה, במסגרתם תקף את בת זוגו, ובחלק מהפעמים הובילה התקיפה לחבלות בגופה; בין היתר הורשע הנאשם בכך שסטר לבת זוגו וגרם לה לחבלה בעינה, במקרה אחר השליך לעברה מערוך אשר פגע בידה וגרם לה לחבלה, ובמקרה נוסף אחז בשערות ראשה ודחף אותה, וכך נגרמה לה חבלה בידה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 13 חודשי מאסר בפועל, ועד 26 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 14 חודשי מאסר, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

60. הפסיקה דלעיל תשמש מצע למדיניות הענישה הנוהגת, וממנה - בשינויים המחוייבים למקרה דנא - נלמד על קביעת מתחם העונש כאן; לאורה של הענישה הנוהגת, איפוא, הערכים השונים בהם פגע הנאשם, מידת פגיעתו הגבוהה בהם, מידת אשמו המלאה של הנאשם במערכת היחסים האלימה והפוגענית שכפה על המתלוננת לאורך תקופה ארוכה ולנזק שגרם לה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 28 חודשי מאסר ועד 48 חודשי מאסר. העונש המתאים לנאשם

61. לחובת הנאשם, יליד 1999, הרשעה פלילית אחת, משנת 2020, בעבירה של העדר מן השירות הצבאי שלא ברשות. אין היא מן העניין.

62. לקולא שקלתי את הודאתו של הנאשם במיוחס לו; הגם שלא חסך את עדות המתלוננת, ראיתי ליתן לכך משקל משמעותי ביחס למיקום עונשו בגדרי המתחם העונשי. צודקת ההגנה, לולא נשמעה המתלוננת מעל דוכן העדים, ולאור עדותה שמעו הצדדים את הערות בית המשפט^[6] - לא ניתן היה לתקן את כתב האישום לקולא ולהגיע להסדר המבורך אליו הגיעו הצדדים. לא אתייחס, איפוא, להעדת המתלוננת, כאל גורם או שיקול השולל הקלה בעונשו של הנאשם.

63. תסקיר שירות המבחן לימד כי הנאשם קיבל אחריות על "מירבית" (לבד העבירה של הפרת הוראה חוקית, עליה קבל אחריות חלקית) העבירות מושא כתב האישום המתוקן, "מגלה מודעות והכרה ביחס לדפוסיו האלימים והפוגעניים כלפי המתלוננת וכן לקחנו בחשבון כי מבטא רגשות אמפתיה כלפיה".
- מנגד, התרשם שירות המבחן כי הנאשם מאופיין בדפוסי קנאה ורכושנות, צורכי שליטה גבוהים ודפוסי התנהגות אובססיביים כלפי המתלוננת. עוד עלה מתסקיר שירות המבחן (וגם מהשלמת הטיעונים לעונש מאת ההגנה), כי הנאשם התקשה להתייחס לחשיפת בתו לדפוסיו האלימים והתוקפניים כלפי המתלוננת. להערכת שירות המבחן, קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות תוקפנית ואלימה של הנאשם כלפי המתלוננת, וכי בעת מצבים של קונפליקטים זוגיים מתקשה להתמודד עמם באופן אדפטיבי ופונה להתנהגות אלימה ותוקפנית, לרבות במרחב הציבורי.
64. שירות המבחן הוסיף, כי על אף מודעותו של הנאשם לדפוסיו האלימים והתוקפניים בקשר הזוגי עם המתלוננת, הרי שבמסגרת מעצרו התקשה לקדם שילובו בהליכי טיפול. עולה מהאמור, כי על הנאשם לעבור כברת דרך טיפולית ושיקומית ארוכה; נראה כי משפחתו של הנאשם, ואמו, מעוניינת לפעול לטובת הטיפול בו, ויש לקוות שבמשך הזמן יירתם לטיפול מתאים בין אם בתקופת המאסר, ובוודאי גם שלאחריה.
- ראיתי להעלות את הדברים על הכתב לא כדי להחמיר עתה עם הנאשם, אלא על מנת שיהיו הדברים ברורים וחדים: הנאשם חייב לטפל בעצמו. אם לא הצליח לעשות כן, או להתחיל (באופן משמעותי) בבית המעצר - יעשה כן בהמשך, שאם לא כן, חוששני שהוא עלול למצוא עצמו שוב על ספסל הנאשמים. מכאן חשוב לעודד את הנאשם לעשות כן, מצד אחד, אך מצד שני - ידע הנאשם, כי אם חלילה לא ינהג כך, הרי שמתוב פלוני, עתידי, עלול לראות את האמור לעיל, ולהביאו בחשבון לעת עונש. יזהר הנאשם, וגם מטעם זה - יפעל בהתאם.
65. עוד הענקתי משקל משמעותי, לקולא, לעובדה שהנאשם הפקיד 15,000 ₪, פיצוי לטובת המתלוננת, פעולה אשר מגלמת צעד ראשון, חיובי, בתיקון הנזקים שנגרמו לה כתוצאה מביצוע העבירות על ידו.
66. לאור כל האמור לעיל, סבורני כי יש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה, ואני משית עליו את העונשים הבאים:
- א. 28 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, על פי רישומי שב"ס.
- ב. 12 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מיום שחרורו עבירה של אלימות נגד הגוף.
- ג. 5 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מיום שחרורו עבירה של אימים או הפרת כל צו שיפוטי בענין אלימות במשפחה.
- ד. הנאשם ישלם פיצוי בסך 15,000 ₪ למתלוננת; הפיצוי הופקד ואני מורה על העברתו לידי המתלוננת.
- ה. נוכח הרשעתו בעבירה של הפרת הוראה חוקית אני משית על הנאשם תשלום קנס בסך 1,000 ₪, או שבוע מאסר תחתיו; הקנס ישולם תוך 60 ימים.
- ו. התחייבות בסך 10,000 ₪ שלא לעבור עבירות אלימות או אימים במסגרת אלימות במשפחה משך 36 חודשים מיום שחרורו; רשמתי לפניי - בעת הקראת גזר הדין - את הצהרתו והתחייבותו בעל פה של הנאשם בנדון (אין צורך בחתימה נפרדת בכתב).
67. בהסכמת הנאשם (גם אותה הבאתי כשיקול מסוים, לחיוב, בעת גזירת העונש) - ניתן בזאת צו הרחקה מהמתלוננת, ואי יצירת קשר עימה כדלקמן:
- א. הנאשם לא יתקרב למתלוננת או לדירתה מרחק של לפחות 100 מטרים.
- ב. הנאשם לא ייצור קשר עם המתלוננת, ישיר או עקיף; כל קשר עם או בנושא הקטינה ייעשה בידי צד ג', בהתאם לכל קביעה שיפוטית או להנחיית גורמי רווחה.
- ג. תוקף צו ההרחקה הנ"ל - 6 חודשים מיום שחרורו של הנאשם מבית הכלא.
- בשולי הדברים אציין, טוב יעשה הנאשם אם לא יערים קשיים על המתלוננת בגידול בתם המשותפת, בחינוכה או בטיפול בה, ויתן יפוי כוח או כל מסמך אחר הדרוש - בידה של המתלוננת.
- כל המוצגים - לשיקול דעת קצין חקירות.
- המזכירות תשלח בבקשה העתק מגזר הדין לשירות המבחן, בתודה על תסקיריו.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

- [1] נסיבות עניין גזית חמורות מהמקרה דנא, ופרשה זו הובאה על מנת להבהיר את המסר העולה מהפסיקה, ביחס לזכותה של אישה להיפרד מבן זוגה.
- [2] הרבה למעלה מן הצורך ורק למען שלמות התמונה אבהיר, כי במהלך חקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת על ידי ההגנה ביחס להודעות אלה, והסבריה שם היו סבירים ומשכנעים.
- [3] ניסיונו של הנאשם לערער על הנזק הנפשי שנגרם למתלוננת, ועל סבלה כפי שהיא תארה אותו בעדותה לעונש, מעמיד בספק מסוים את מידת לקיחת אחריותו על המעשים שביצע בה, והשלכותיהם.
- [4] לא ראיתי "לדחות על הסף" כטענת ההגנה, את פרשת לשם ביחס למתחם הענישה הראוי; אף אם פרשה זו שונה מהמקרה דנא, ברי שכל מקרה מוכרע על פי נסיבותיו, ולא תמצא, קל וחומר בעבירות אלימות במשפחה, מקרה אחד זהה לאחר.
- [5] בית המשפט המחוזי קבע: "... לאחר שנשקלים שיקולים לקולא, ובהעדר נתונים לחריגה ממתחם העונש ההולם, הרי שהענישה צריכה היתה לכלול מאסר בפועל משמעותי העולה על המאסר בפועל אשר הוטל בגזר הדין, ואשר אף היה צריך להיות במעט מעל הרף התחתון של המתחם... לא בלי התלבטות, ולאור כך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, בשים לב להעדר עבירות נוספות, ולאור כך שהמשיב היה תקופה ממושכת במעצר באיזוק, וכחודשיים ומחצה במעצר מאחורי סורג ובריא, יש לקבל את הערעור בחלקו בלבד".
- [6] יובהר ויודגש: קושי ראיתי כזה או אחר אין בו משום קביעה כי המתלוננת לא העידה אמת. אין לי שום טרזניה או מענה כלפי המתלוננת, או כל השגה שהיא ביחס לעדותה; על התביעה היה, מלכתחילה, לראות קושי ראיתי מסוים בעת הכנת כתב האישום, ואת הקושי הזה איני מניח לפתחה של המתלוננת, בשום אופן.